

The Living Jarboe

Beszélgetés Jarboe-val és Nic Le Bannal

2005. október 25-én a független zene magyar rajongói először találkozhattak idehaza egy élő legendával, a Swans nevű egykori amerikai úttörő underground csapat magját alkotó duó női tagjával, Jarboe-val. Felemelő, adrenalinnal telített koncertje talán egy törzsi beavatás legfájdalmasabb pillanataként írható le. Másfél órás lenyűgöző fellépése után az öltözőben nyílt alkalmunk beszélgetni az énekesnővel, valamint a gitárossal, Nic Le Bannel.

A koncertet valamilyen meditációszerűséggel kezdtétek. Ez milyen célt szolgál a fellépések során?

Jarboe: Különböző jelentéssel bír. Először is azért van rá szükség, hogy mindenki lenyugodjon, összpontosítani tudjon, közös talajt biztosítson a zenészeknek. A kialakult csendben megtisztítod az elméd a gondolatoktól és teljes erőddel kizárólag az előadásra figyelsz. A másik szerepe számomra az, hogy felidézzek bizonyos dolgokat, amelyeket aztán engedek, hogy átáramoljanak rajtam; olyan elszánt előadó szellemére gondolok, mint pl. Janis Joplin. Különféle démonokat és szellemeket hívok segítségül, hogy felerősítsenek és bátorítsanak, amolyan csatorna vagyok misztikus, spirituális erők és a valóság között. Igazi katartikus élmény, többről van szó, mint egy koncertről, inkább színházi előadáshoz hasonlít, amit művelünk, tele érzelmek vezetésével. Élőben játszok két dalt, amelyet közép-keleti élményeim inspiráltak – megszerettem azokat a helyeket a damaszkuszi kapu-

nál, közel kerültem a palesztinokhoz – és ezek hagyományos közép-keleti imákra és kántálásokra épülnek, melyekkel igyekszem kifejezni azt, ami számomra a tisztaságot jelenti: egy szívből eredő hitrendszert, amelynek nincsenek politikai indítékai.

Kapcsolatba kerülsz a közönséggel a fellépés alatt?

Jarboe: Ez a közönségen múlik. Összegyűjtöm az energiájukat, és azzal dolgozom. Az adott estétől függ, hogy milyen erők vesznek körül. Néha olyan töltést kapok, hogy szeretek közéjük lemenni, és szívesebben énekelek onnan, mint a színpadról, ahol inkább úgy érzem magam, mint akit kiállítottak. Alapvetően jobban szeretek közöttük lenni, olykor mégis rákényszerülök, hogy bezárkózzak, mert néha olyan erős az energia, ami átjár, hogy túl sok a feszültség, a szenvedély, ami megzavarhatja magát az előadást – ilyenkor letérik arról az útról, ami a célomhoz vezet; és ezt néha meg is kell tennem. Tehát végül is az egész előadás egy meditációvá válik. Az emberek reakcióin múlik minden, ők határozzák meg, hogy mi fog történni.

A mai közönség milyen volt számodra?

Jarboe: Nagyon bensőségesnek éreztem, és egészen mély dolgokat hoztak elő belőlem.

Szerintem egy előadás mindig intimebb, arról szól, hogy kapcsolatba kerülsz a hallgatósággal, nem csak figyelsz, és magadra összpontosítasz...

Jarboe: Értem mire gondolsz... Minkét megközelítés – kapcsolat és önmagadra figyelem – értékes számomra, tudom őket kezelni. A legnehezebb helyzet akkor van, amikor a közönség rendkívül zárkózott, hideg és halott. Ilyenkor én nyílok meg jobban, sokkal inkább az arcukba mászkok, a szemükbe nézek, mert keresek bennük valami őszinte érzést, mivel úgy érzem, csak megjátsszák magukat, felvesznek egy attitűdöt. Ha a közönség nyitottnak tűnik, erre nincsen szükség, hiszen nincs szembesülés. A mai közönségnél egyáltalán nem volt szükség erre, szeretetet éreztem és nem rosszindulatot.

Ennek egyik oka az lehet, hogy először játszottál Magyarországon. Ha jól tudom, a Swans-szal nem léptetek fel nálunk...

Jarboe: Jártunk itt a 90-es években, és úgy volt, hogy koncertezünk, de előtte tűz ütött ki a helyszínen, így elmaradt a fellépés. De eredetileg lett volna. Fura helyzet volt...

Az új lemezed (The Men Album) mögött van-e valamilyen koncepció, valóban a férfiakra szól-e, ahogy a címe is utal rá?

Jarboe: Más a megközelítés. A *Woman's Dream* című dal egy nő elmélkedése az életében előfordult férfikkal való kapcsolatairól. Az összes férfival, beleértve az apját és mindazokat,

akikkel közvetlenül kapcsolatba került. Ebben a számban hallható egy kislány, amint az apukáját szólítja: ez Monica Richards a Faith & Muse-ból, valamint Paz Lenchantin (basszusgitár, vokál) és én törzsi kántálást adunk elő. Orgazmus, kéjes hangok és szavak, zajok hallhatók a háttérben, olyan dolgok, amelyeket nőként megélsz, amikor kapcsolatba kerülsz egy férfival. Nagyjából ez adja az egész lemez alapját, történetét. Szó szerinti és metaforikus értelmezése is van, ráeszméltem, mi mindent tettem, mindazt az áldozatot írtam le, amelyet életem során a férfiakért hoztam. Folyamatos áldozathozatal szerelmi kapcsolatért, a szerelem bűbájáért. Voltak elvárásaim, amelyekről fantáziáltam, míg végül rájöttem, hogy az nem is létezik. Ez volt az inspiráció, és azok az évek, melyekbe energiát fektettem, hogy megtaláljam ebben az értelemben a férfit. Ezek ihlették a lemezt, és ezeket a dolgokat vizsgálom különböző nézetből. A *Feral* (Vad), az első dal, amit ma játszottunk, többnyire összefoglalja a teljes lemez történetét, azt az elvadult szomorúságot, amibe egyre jobban bele lehet sülyedni. Ez a bánat a szellemi-fizikai kötelék hiányából adódik, a másikkal való kommunikáció hiányából. Szeretné, ha a szíve biztonságban lenne, ezért rácsok mögé zárja, így viszont fájdalmat fog tapasztalni. Szóval a lány búslakodik, de végül azt mondja: „Búcsút intek a könnyeknek!” és újra erős lesz, mert feldolgozza a fájdalmát, kiadja a dühét, és ezáltal meggyógyul.

Tehát a lemez egy teljes történetet dolgoz fel.

Jarboe: Igen, hat évig foglalkoztam vele. Valakiért végső áldozatot hoztam, és ezt dolgoztam fel a lemezen. Az alapvető ötlet az volt, hogy olyan férfiakkal dolgozzak együtt, akiket ismerek és a barátaim, de persze néhány nő is szerepel az albumon, mint pl. Paz Lenchantin basszusgitáros (ex-A Perfect Circle) vagy Monica Richards... De elsősorban a különböző stílusú férfi előadók és az én együttműködésemen van a hangsúly. Iva Davies az ausztrál Icehouse-ból ismerős, ami egy sikeres elektronikus banda volt a 80-as években, Blixa Bargeld a legendás Einstürzende Neubauten énekese, Alan Sparhawk a Low-ból... mindannyian különleges művészek.

Megvolt a konkrét elképzelés, hogy ki melyik számban fog szerepelni?

Jarboe: Gondolatban megvoltak az adott számokhoz az előadók. Például a *Feral* című dalban a Neurosis gitárosa, Steve Von Till akkordozik, Nic Le Ban pedig Blixa vokálját egészíti ki. Ma este ezt bejátszottuk sampleből, mert Blixa hangja kihagyhatatlan számomra, ő testesíti meg az igazi vadságot.

Nic Le Ban: Nagy kihívás volt erre kitalálni valamit, amikor Jarboe először ideadta nekem a felvételt, mivel az egész amolyan örült vámpírsikolyoszerű. Három héten keresztül hallgattam fejhallgatóval, mire megszületett az ötlet.

Jarboe: Igen, talán inkább olyan, mint egy múmia... Ugyanis Blixa volt a hangja a hollywoodi sikerfilmnek, a *Múmiának*, úgyhogy ehhez igazán ért!

Ebben az esetben adtál neki valamilyen útmutatást, hogy mit és hogyan kellene tennie a dalban?

Jarboe: Annyit mondtam neki, hogy az örület hangja legyen. Egy megvadult örültnek képzelje magát, amint rács mögé van zárva. Rohangált körbe-körbe a szobában, aztán oda-ment a mikrofonhoz, beleüvöltött, aztán újra körbement... teljesen zilált volt. Egyszeri és megismételhetetlen, teljesen lenyűgöző előadás volt.

Tehát hat évig gyűjtötted az ötleteket, idén pedig rögzítetted őket?

Jarboe: Igen, a teljes folyamat tartott hat évig a lemezfelvétellel. Nagyon heves időszak volt, sokszor várnom kellett a zenészekre, hogy mikor fér bele az idejükbe, mivel a legtöb-ben turnén voltak vagy stúdióztak. A lemezborítón a hátam látható egy tetoválással, amin egy szívbe hatoló kés van. Ez az átdöfött szív egy misztikus szimbólum: a szív, mint a belső győzelem, a szerelem jelképe, és ez át van szúrva... A kép a házam folyosóján készült, ami feketére van festve és sok-sok apró rajz, váz van belevésve, még vér is van rajta. Mindez a művészi megnyilatkozás jele nálam. Fotók pedig azért készültek róla, mert 2001-ben ott, azon a helyen összeestem és kórházba kellett szállítani, súlyosan megbetegedtem. Ezek a fényképek a helyszínelésről származnak.

Nem ijesztő egy ilyen környezetben élni?

Jarboe: Ó de, viszont számomra nagyon ösztönző! Nem zavaró, csak ihletet ad.

Nic Le Ban: De ez a környezet már nem létezik, Jarboe most sokkal pozitívabb helyen él.

Jarboe: Talán így van... Haha!

Az elmondható-e, hogy ez a lemezed pozitívabb hangvételű lett, mint a Disburden Disciple vagy az Anhedoniac voltak?

Jarboe: Szerintem egy lépéssel előttük jár. Talán a következő lesz igazán pozitív, nem tudom... Ez egy kicsit közelebb van hozzá, de én sohasem fogok vidám dalokat írni, mivel természetemnél fogva a létezés sötét elemeit kutatom, ezt szeretem, ez vonz. Folyamatosan alkotok, különböző projectekben közreműködök, jövőre hatféle dologban is részt veszek. Állandóan új területeket deríték fel, szóval nem tudom, hogy a következő Jarboe lemez milyen hangzású lesz, de most olyan érzésem van, hogy sokkal törzsibb.

Mint a koncerten is, a két dobosnak köszönhetően?

Jarboe: Igen. Nos, a koncertprogramot is úgy állítottam össze, hogy a két dobos játé-ka kellőképpen kifejezésre jusson. Nyilvánvalóan előadhatnék rengeteg más dalt is, lenne miből válogatnom, de így jól felépített a műsor.

Régebbi számok közül mennyit játszottok?

Jarboe: Függ a helytől és a hangulattól is, általában 11-12 számot játszunk összesen.

Nic Le Ban: Az idő is meghatározó, vannak helyek, ahol legfeljebb egy órát kapunk, más-hol többet zenélhetünk...

Most volt elég időtök?

Jarboe: Ma este nem játszottuk a *Scorpion*t, de a program képlékeny, változik napról napra. Ha pedig a dalok maradnak is ugyanazok, általában másképp adjuk őket elő.

Hogyan állt össze a zenekar mostani felállása?

Jarboe: Azt hiszem egy A Perfect Circle koncerten találkoztam Pazzel, mivel ismertem Maynardot (Maynard James Keenan, az APC és a Tool énekese – a szerk.), aki bemutatott minket egymásnak, és így kapcsolatban maradtunk, amíg az APC-vel és a Zwannal is turnézott. Mike Rollinst egy barátom által ismertem meg, amikor Athénben egy indusztriális fesztiválon léptem fel. Ott ő volt a dobosom, és nagyon megtetszett a játéka. Philt – aki szintén dobos – pedig Nic javasolta nekem, mivel ismerték egymást Seattle-ből. Kaptam tőle egy CD-t a Neurosis-szal közös turnénkon.

Nic Le Ban: A játéktípusa olyan új elemeket hozott a zenébe, amire nem is számítottunk. Szóval érdekes két dobossal zenélni és az egész program úgy épül fel, hogy a játékuk beleolvadjon. Mike egy hihetetlen zenész, Phil teljesen más háttérrel jön, együtt pedig nagyon erősek.

Jarboe: Nickel pedig akkor találkoztam, amikor az olasz avantgárd csoporttal, a Larsennel koncerteztem. Amerikában turnéztak, még sohasem jártak ott korábban, és Seattle-ben játszottunk együtt. Nic a közönség soraiban volt és a koncert után odajött hozzám beszélgetni. Aztán kb. egy évre rá küldött nekem egy e-mailt és elkezdtünk zenei ötletekről beszélni és számokat írni, majd meghallottam a zenéjét és a különleges gitárjátékát, ami megfogott.

Ez most már egy állandó felállás marad?

Jarboe: A Living Jarboe project alapja, hogy mindig változik, átalakul, és valamivé kifejlődik az új embereknek köszönhetően. Új hangzások, különböző stílusok, zenei hatások és más zenészek. Mindig folyamatban van, alakul, és nem kialakított, mert azt unalmasnak tartom.

Nem érzed úgy, hogy ha több évig együtt vagy ugyanazokkal az emberekkel, jobban összeszoktok, és jobban kifejezésre tudjátok juttatni az elképzeléseiteket?

Jarboe: Nos, a Neurosis az ilyen csapat. Ők mindig azt a bizonyos hat embert jelentik. Nem lennének ugyanazok, ha valakit le kellene cserélniük, majdnem olyanok, mint egy család, és annak ellenére, hogy különböző helyen élnek, időnként összejönnek, hogy próbáljanak, és lemezt készítsenek. De én képtelen vagyok erre, mivel nem ilyen múlttal rendelkezem. A Swans állandóan változott. Néha elkészített két lemezt ugyanazokkal

az emberekkel, de alapvetően mindig átalakult. Nekem ez megfelelő így. Talán egy-két emberrel szilárdan együtt maradok, de pl. az egyik következő lemez, amin dolgozok, az a Swans korábbi bőgőseivel készül majd, tehát egy olyan emberrel, akivel már játszottam azelőtt. Pazzel is készítettünk közösen egy albumot, amin kizárólag szép dallamok hallhatók, Nickel és Mike-kal is folytatom a közös munkát, de emellett sok más projectben is részt veszek.

Milyen volt a Neurosis-szal együtt dolgozni?

Jarboe: Évek óta ismerem őket, szóval eléggé természetes. Nagyon jó volt! Tökéletesen passzoltunk egymáshoz, lenyűgöző munka volt.

Ők írták a zenét, te pedig a szövegeket?

Jarboe: Megírták a számokat, én pedig hallva őket, kitaláltam rájuk a szöveget, amit aztán felvettem, ők pedig összerakták. Pontosan így történt. Ezután adtunk hat fantasztikus koncertet. Elképesztő volt, hatalmas helyeken és mind teltházzal. Az utolsó Londonban volt és az mindent túlszárnyalt. Szeretem, amit csinálnak, másfajta energia, mint amit én használok, egészen más világ, filmvetítés megy alattuk, és sötétben zenélnék...

1999-ben játszottak nálunk Budapesten, és valóban lenyűgözők voltak. Hogyan látod a zenei fejlődésüket? Manapság sokkal...

Jarboe: ...ambientesebbek, atmoszférikusabbak. Igen. A philadelphiai koncertünk után odajöttek hozzám, megfogták a kezem, és azt mondták: „Mostantól te is a Neurosis tagja vagy.” Úgy hívják magukat, hogy „A Törzs”, és engem is befogadtak. A zenei változás szerintem annak köszönhető, hogy sokat turnéztak az olyan metal-fesztiválokon, mint az Ozzfest és hasonlók, és nem szívesen vállalnak már egy közösséget az ott fellépő csapatokkal. Nem is utasítják el őket, de különböznek tőlük. Valami spirituálisabb, epikusabb dologban gondolkodnak. Úgy gondolom, hogy megunták azt a korábbi hangzást, sokkal nagyobb hangsúlyt fektetnek a billentyűkre és a samplekre. Noah Landis billentyűs meghatározóbbá vált a csapaton belül. De az egész magyarázható Scott Kelly énekes-gitáros egészségiügyi problémáival is, és ezen is túl kellett lenniük. Egy komoly térdműtete volt és emiatt sokáig nem tudtak fellépni...

Szerinted a mostani európai turnédon az emberek eléggé nyitottak-e, és különböznek-e az amerikai közönségtől?

Jarboe: Csodálatos közönség, nagyon készséges és Európa több városában is hatalmas koncertet adtunk. Nyilván ezt szeretjük mi is, hiszen, mint mindenki tudja, ez kellőképpen ingerli az előadót, ez egy szimbiózis, oda-vissza dolog, adsz és kapsz.

Van olyan közönség is, amely nem értékeli a fellépéset?

Jarboe: Nálam nincs ilyen, mivel eléggé megnyerő előadást szoktunk nyújtani. A legnehezebb közönség egyébként a New York-i, mivel ők úgy állnak ki, hogy: „Na mutasd, mit tudsz!” De belőlem ez már kiveszett, mivel olyan régóta zenélek, hogy nem érzem úgy, hogy bizonyítanom kellene. Az emberek azért jönnek el, hogy lássanak.

Izgatott vagy mielőtt színpadra lépsz?

Jarboe: Nem. Olyan az egész, mintha munkába mennék, az életed melóját végzed. A munka mindennél előbbre való és tisztában kell lenned a munka és a közted lévő kapcsolattal.

Mit érzel koncert után, megkönnyebbülést?

Jarboe: Nem, nagyon szigorú vagyok magammal, állandóan elemzek, figyelek mindenre és mindenre körülöttem, hogy mit csinál, magamat is beleértve. Minden egyes apró hangnyi eltérést meghallok, tudatában vagyok és kritizálom. Olyan ez, mint egy állandó munka, finomítás, alakítás és felfedezel. Nagyon kimerítő, mert közben önmagadon belül dolgozol.

Foglalkozol a külső kritikákkal?

Jarboe: Az önkritikával foglalkozom, tényleg kemény vagyok magamhoz, sohasem vagyok elégedett, mindig többet, többet és többet szeretnék, és ez még a Swansban töltött évek alatt alakult ki bennem. Így működünk a Swansban, mindig még többet és többet csináltunk estéről estére, és végül valahol meg kellett állapodni.

Vissza a fejlődés kérdéséhez. Érdekes megfigyelni, hogy miután kettőtöknek különváltak útjai a Swans után, mennyire más irányba mentetek el egymástól zeneileg. A The Living Jarboe inkább rockorientált, míg Michael Gira The Angels Of Light zenekara valójában folk.

Jarboe: Mondták nekem páran, akik hallották, hogy a mostani turnén az Akron/Familyvel már szinte country zenét játszik. Nos, egyszer már nyilvánosan kijelentette, hogy végzett a rockzenével...

Ebben azonban nem vagyok biztos, mivel amikor két hete itt játszottak nálunk, elég sok rockzenei hatás is felfedezhető volt a koncerten...

Jarboe: Remek. Ennek igazán örülök.

A honlapod fontos szerepet játszik az életedben. Valóban bepillantást nyújt a mindennapjaidba?

Jarboe: Amikor otthon vagyok, igen. Naplót vezetek az interneten, és nagyon is élő a dolog, mert elég sokat foglalkozom vele, amikor ráérek. A honlapok (régebben a Swansé, ma a Living Jarboe) az életemet jelentik, mivel én egy internetes művész vagyok és egyben internetes úttörő, az elsők között voltam, aki megkerülte a zeneipart, hogy saját CD-ket adjon ki és közvetlenül eljuttassa a közönségéhez az interneten keresztül. Nem kaphatók boltokban, csak a honlapról rendelhetők. Amerikában én csináltam ezt először, és ez egy érdekes kísérlet, aminek köszönhetően egy csomó mindent elkerülhetsz. De ugyanakkor, ha turnéra indulsz akár otthon, akár Európában, keményebben kell dolgoznod, hogy megfelelő független terjesztőket találj a lemezeknek, és alternatív helyeket kell keresned, hogy fellépj, mivel nem vagy benne a gépezetben, és nem áll mögötted a „zenegyár”. Ilyenkor rá kell jönnöm hogy kénytelen vagyok részévé válni ennek a dolognak. Ezért adtam az Atavistic-nek 4-5 lemezemet is, hogy legalább terjesszék őket. Furcsa kort élünk, a lehetőségek megnyíltak, mégis sokszor hagyományos módszerekre kényszerülünk, amik számomra elavultnak tűnnek. Remélem, hogy a változások folytatódnak, mert a zeneipar sok pontban megbukott. Szeretnék továbbra is turnézni úgy, hogy az előadáson van a hangsúly, és olyan helyekre eljutni, mint Horvátország vagy Szentpétervár, vagy visszamenni Moszkvába, ahol fantasztikus koncertünk volt... Nincs szükségem egy közvetítőre, aki azt mondja nekem, hogy: „Miért akarsz Horvátországban játszani, hiszen ott nincs is terjesztéssel!” Soha többé nem akarok ilyet hallani. Szeretnék még távolabb kerülni a zeneipartól.

Szerinted van jövője és értelme a lemezkészítésnek?

Jarboe: A hozzám – és valószínűleg M. Girához – hasonló művészek számára van, mivel mi kívül esünk a tömeges mp3 letöltések világán. Amerikában és erre felé is inkább a divatos pop sztárokat töltik le, valamint a nagyobb csapatokat, mint Marilyn Manson vagy a Metallica. Az ő számaikat töltik le első sorban az emberek. Ezzel szemben az én rajongóim általában hűséget tanúsítanak felém azáltal, hogy megveszik a műveimet, mert tudják, hogy ebből élek és ettől függ, hogy lesz-e folytatás. A teljes csomagolást szeretnék maguknak, nem csak a leöltött fájlokat. De általában véve úgy gondolom, hogy a dolgok tovább fognak változni és nem tudom milyen irányba fognak elmenni. Kicsit ijesztő, lehangoló az egész.

És így elérkeztünk egyik kedvenc témához, szerinted mit nevezhetünk manapság undergroundnak? Van-e még határ mainstream és underground között, pl. az olyan bandák esetében, mint a Tool, akik kizárólag a saját útjukat járják és rendkívül egyéni, minőségi zenét játszanak, valahol mégis borzasztóan felkapottak...

Jarboe: Ez egy jó kérdés, és ez egy hihetetlen dolog. Ez így igaz, ezek a művészek a Vire magazin borítóján díszelnek, és noha a tucattól meglehetősen eltérők, mégis nagyon menők és sikeresek. Sokat gondolkodom ezen. Ez a határvonal egyre vékonyabb lesz, és úgy tűnik, hogy ez azóta van, amióta a Radiohead áttört – ami még az én fülemnek is sok szempontból nagyon kísérleti hangzású, mégis valahol populáris és a rádióadók agyba-főbe

játszották Amerikában. Ez egy jó példa arra, hogyan nyíltak meg a dolgok zenei szempontból az elmúlt években. Ugyanakkor vannak azok a bandák, akiket még ma is avantgárdnak neveznek, amit viszont nem értek, főleg, ha olyan csapatok mellé állítod őket, mint a kanadai Godspeed You Black Emperor! vagy hasonlóok... Úgy érzem, hogy én eklektikus zenét művelek, de nem használok például zajszőnyeget, mint ezek a zenekarok... Szerintem olyan helyre viszem a zenémet, ahová az emberek nem mernek menni, és én mindig is ezt fogom tenni. Ezt persze érzelmileg kell érteni, kimondok dolgokat, amiket ők nem mondanak. Megtehetem, mert rettenthetetlen vagyok, teljes mértékben bátor. Nem érdekel, mások mit mondanak.

Én úgy gondolom, hogy az olyan csapatok, mint a Tool vagy a The Mars Volta – akik ugyan felkapottak, de minőségi és provokatív zenét játszanak – elősegíthetik a hozzájuk hasonló, valóban underground csapatok előretörését, az embereket pedig megnyitják az absztraktabb zenékre...

Nick Le Ban: Így van, én teljes mértékben egyet értek veled!

Szóval lehet, hogy éppen a Tool rajongók fogják legelőször megkedvelni a The Living Jarboe-t is...

Jarboe: Remélem, nem tudom. Úgy értem, a Tool esetében Maynard nyilvánosan elismerte a Swans hatását rájuk. Így találkoztunk mi össze, valaki odaadta neki az *Anhedoniac* eredeti verzióját, amikor Tokióban voltak egyik turnéjuk keretében, és azután megkeresett mondván: „Végre valaki adott nekem valamit, ami igazán tetszik!” Bízom benne, hogy amit mondtál, az működik a valóságban, és valahol tényleg jobban megnyílnak a zenehallgatók. Úgy legyen!

Interjú és fotó: Vad Zsolt